

ת"פ 35133/11/13 - מדינת ישראל נגד אשרף סברי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35133-11-13 מדינת ישראל נ' סברי(אחר/נוסף) 19 מאי 2015

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
אשרף סברי

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. בפתח יום הוכחות, הורשע הנאשם על-יסוד הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), אשר יוחסה לו בכתב-אישום שתוקן במסגרת הסדר-טיעון.

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן, ביום 9.11.2013 בשעות הצהריים, ברחוב בירושלים, פצע הנאשם את המתלון כאשר הכה באגרופו בראשו של המתלון. כתוצאה מכך, נגרמה למתלון חבלה של ממש, שהתבטאה בחתך שטחי באורך של 1 ס"מ בקרקפת, אשר בעקבותיה הובהל המתלון לבית החולים הדסה, שם טופל באמצעות חיווי וסגירה בעזרת תפר. הנאשם הודה בעובדות אלה, ובגין כך הורשע בעבירה שיוחסה לו.

2. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה עונשית. נוכח גילו של הנאשם, הוא הופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו טרם שמיעת הטיעונים לעונש. ביום 9.2.2015 הוגש לעיוני תסקיר שירות המבחן (להלן: התסקיר הראשון). ביום 1.3.2015 הוגש תסקיר משלים בְּמענה לשאלות הבהרה מצד בית-המשפט שהתעוררו ביחס לתסקיר הראשון (להלן: התסקיר המשלים).

תסקירי שירות המבחן

3. **מהתסקיר הראשון** עולה כי הנאשם הנו כבן 19, רווק, שווה כיום בתנאים מגבילים בבית הוריו בשכונת ואדי ג'וז, ועובד כסדרן במרכול מזה מספר חודשים. הנאשם היה מעורב בפלילים בשנת 2012 בהיותו קטין, בכך שדקר את אחיו של המתלון בתיק שלפניי. בעקבות כך, היה נתון הנאשם בתיק הקודם במעצר בית בבית סבו. הנאשם תיאר

לשירות המבחן כי בתקופה זו חווה משבר נפשי. בתום ההליכים נגדו, הורשע הנאשם בבית-משפט מחוזי לנוער בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. משירות המבחן לנוער עלה כי במסגרת התיק הקודם, הנאשם שיתף פעולה בצורה טובה עם שירות המבחן וכי ההתרשמות ממנו הייתה של נער ללא דפוסים עברייניים ועם שאיפות לניהול אורח חיים נורמטיבי. במהלך תקופת המבחן בתיק הקודם, השתתף הנאשם בסדנת חוק ומשפט בצורה טובה וקיבל תעודת סיום.

אשר לעבירה נשוא התיק שבכותרת - הנאשם נטל אחריות חלקית לביצוע העבירה. הנאשם תיאר כי הן באירוע נשוא תיק זה והן באירוע הקודם בגינו הורשע, הוא הותקף על-ידי המתלונן ואחיו. הוא תיאר כי בעבר היו בקשר חברי, אולם פרץ ביניהם סכסוך אשר בעקבותיו קיבל איומים ומסרים שהשניים מתכוונים לפצוע אותו. לטענת הנאשם, בשני המקרים השתמש בסכין בה הותקף, ותקף את המתלוננים כהגנה עצמית. (יודגש כי כך הדברים רשומים בתסקיר שירות המבחן מפי הנאשם, אולם לצורך התיק שלפניי אראה להתעלם מסוגית השימוש בסכין שכן היא אינה נכללת בעובדות כתב-האישום המתוקן ולא יוחסה לנאשם במסגרתו. ממילא הנאשם לא הורשע בגין כך). הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי בשני האירועים עבר במקרה במקום, ולמעשה נפל קורבן לסיטואציה. לדברי הנאשם, באירוע נשוא תיק זה, המתלונן רצה לנקום את הפגיעה הקודמת באחיו, בעקבות כך שבשנת 2012 הנאשם חתך את פניו של אותו האח. הנאשם מזער וצמצם את הנזק שנגרם למתלונן ותיאר כי אף הוא נפגע באירוע וחש איום על חייו ולכן הגיב כפי שהגיב. עוד ציין הנאשם כי נערכה סולחה בין משפחתו ומשפחת המתלונן, ומשפחתו שילמה סכום פיצויים בגין שני המקרים האלימים (הוצג אישור אודות סולחה שנערכה בגין העבירה הקודמת).

התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל. במהלך השנים הוא הראה יכולת יציבות במסגרת חינוך ותעסוקה, והוא מבטא מחויבות ואחריות כלפי משפחתו. אמנם, הנאשם נושא באחריות חלקית לביצוע העבירה, אולם התרשמות שירות המבחן היא כי ההליך הפלילי, מעצרו מאחורי סורג וברית, שהייתו במעצר בית מלא תקופה ממושכת, שהייתו כיום בתנאים מגבילים ובנוסף המצוקה הכלכלית עמה מתמודדת משפחתו בעקבות תשלום הפיצויים למשפחת המתלונן - כל אלה היוו גורמים מטלטלים ומרתיעים עבור הנאשם. בנוסף, שירות המבחן התרשם כי הנאשם חש בושה מול הוריו בשל מעורבותו החוזרת באירועים אלימים. כל אלה מהווים גורמי סיכוי לשיקום והימנעות מעבירות.

לצד זאת, שירות המבחן ציין כי הנאשם היה מעורב בעבירה דומה בעבר. על-אף שילובו בתכנית חינוכית שמטרתה הגברת המודעות להתנהגותו והשלכותיה, הנאשם שב וביצע עבירת אלימות. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל סף תסכול נמוך, בעל קושי בדחיית סיפוקים, הוא מתקשה להכיר בצדדים אימפולסיביים ואלימים בהתנהלותו ונוטה להציג פסאדה של תפקוד נורמטיבי תוך התעלמות מחלקים בעייתיים אצלו ותפיסת עצמו כקורבן של הסיטואציה. ההתרשמות היא כי הנאשם מתקשה להפגין אמפתיה כלפי המתלונן והוא ממוקד בפגיעה שנגרמה לו עצמו באירוע וכן בעקבות ההליך הפלילי. שירות המבחן אף ציין כי בני משפחתו של הנאשם נוטים להציג פסאדה חיובית, ומתקשים להתייחס לצדדים בעייתיים בהתנהגותו של הנאשם, תוך שקיימת גוננות יתר על הנאשם מצד הוריו. כל אלה מהווים להערכת שירות המבחן גורמי סיכון להישנות התנהגות פוגענית ועוברת חוק.

במישור ההמלצה - בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם ובצעדים שננקטו נגדו במסגרת ההליך הפלילי עד כה,

ולאור ההערכה כי ריצוי מאסר בפועל ממש עלול להביא להשלכות מדרדרות עבור הנאשם, המליץ שירות המבחן להטיל עליו מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, ענישה מותנית ופיצוי למתלונן.

4. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש, סברתי כי יש מקום לקבל הבהרות משירות המבחן בנוגע לתסקיר הראשון שהוגש לעיוני. בהחלטתי מיום 1.3.2015 שניתנה במעמד הצדדים, ציינתי כי: "לא ברור האם שירות המבחן היה מודע לכך שכנגד הנאשם עומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 6 חודשים (אין לכך התייחסות בתסקיר). בהתחשב בקיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה כאמור, לא ברורה די הצורך ההמלצה לעבודות שירות בשים לב לכך שאין בתסקיר שום המלצה טיפולית (יתכן שהדבר נובע מכך שהנאשם כבר שולב בטיפול בתיק קודם העומד ברקע התיק הנוכחי). בטרם אגזור את דינו של הנאשם, אבקש כי שירות המבחן יגיש תסקיר שיבהיר נקודות אלה".

5. **בתסקיר המשלים** ציין שירות המבחן כי אף-על-פי שהנאשם נשפט בעבר ועבר טיפול במסגרת שירות המבחן לנוער, הדבר לא מנע הישגות התנהגות פוגעת. בנוסף, צוין כי הנאשם מתקשה להכיר בקיומם של חלקים תוקפניים ואימפולסיביים אצלו, תופס עצמו כקורבן של האירוע וכן מתקשה להפגין אמפתיה כלפי המתלונן. שירות המבחן הבהיר כי על רקע זה, ובשים לב לכך ששילוב בהליך טיפולי דורש הכרה בבעיה ונכונות לשינוי, הוא לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. לצד זאת, שירות המבחן הבהיר כי נוכח קיומו של מאסר על תנאי בר הפעלה בן ששה חודשים; נוכח גילו הצעיר של הנאשם; ונוכח ההתרשמות כי הנאשם זקוק לענישה מוחשית ומציבת גבול שלא תהווה גורם מדרדר עבורו; ראה שירות המבחן להמליץ על הטלת מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות לתקופה בת 6 חודשים וכן הטלת פיצוי למתלונן כביטוי מוחשי לנזק שנגרם.

טיעוני הצדדים לעונש

6. בא-כוח המאשימה, עו"ד ניר בינשטוק, עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ונסיבות ביצועם, ועתר למתחם ענישה הולמת הנע מ-10 ועד 24 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב במכלול נסיבותיו של הנאשם לחומרה ולקולא, עתר בא-כוח המאשימה להשית על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל בגין תיק זה, וכן ביקש להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה בן ששת החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם.

7. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד מוסטפא יחיא, טען כי מתחם העונש ההולם שהוצג על-ידי המאשימה, אינו מידתי. לטענתו, עיון בפסיקת בתי-משפט השלום בנוגע לעבירה בה הורשע מרשו, מעלה כי מוטלים בגינה עונשים מותנים, של"צ ולכל היותר עבודות שירות בהיקף מצומצם. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם, ובכללן הרקע לביצוע העבירה ונסיבות ביצועה. עוד ציין הסנגור כי נערך הסכם סולחה בין משפחת הנאשם למשפחת המתלונן, במסגרתו הוסכם על תשלום סכום של 15,000 דנר פיצוי למשפחת המתלונן בגין שני התיקים יחדיו - התיק הנוכחי והתיק הקודם (אע"פ כי לא הוצג לפניי אישור בכתב על קיומו של הסכם סולחה כאמור או על העברת הכספים לידי משפחת המתלוננים). בהתחשב בכל אלה, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם ששה חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, תוך הפעלה בחופף באופן מלא של עונש המאסר המותנה בן ששת החודשים התלוי ועומד כנגד מרשו.

הנאשם עצמו לא ביקש להוסיף דבר על דברי סנגורו.

השתלשלות העניינים לאחר שמיעת טיעוני הצדדים

8. התיק נקבע למתן גזר-דין ליום 19.4.2015. בפתח אותה ישיבה, עדכן הסנגור כי ביום 29.3.2015 נדקר הנאשם בפניו באמצעות סכין, וטען כי הדקירה בוצעה על-ידי אחיו של המתלונן בתיק זה (יצוין כי אותו אח הוא מי שהנאשם דקר אותו בפניו בשנת 2012, ולכך אשוב ואתייחס בהמשך הדברים). על רקע זה, התבקשה דחייה של מתן גזר-הדין.

אציין כי לאחר אותו דיון, הועברה לטיפול במסגרת תורנות מעצרים, בקשת המאשימה למעצר עד תום ההליכים של אחיו של המתלונן שלכאורה דקר את הנאשם (מ"ת 34637-04-15). הבהרתי לצדדים בשני ההליכים כי נחשפתי לפרשה משני עברי המתס. הצדדים לא ביקשו כי אמנע מטיפול במי מההליכים, ואף אני לא מצאתי עילה להימנע מכך.

בדיון היום הודיעני הסנגור כי הנאשם אינו מבקש לחזור בו מהודאתו בתיק זה. עם זאת, הסנגור ביקש להביא בחשבון במסגרת גזירת הדין של מרשו, את העובדה שכעת סובל הנאשם מחתכים בפניו להם גרם לכאורה אחיו של המתלונן (הסנגור הגיש לעיוני צילומי החתכים בפניו של הנאשם ותייעוד רפואי). עוד ביקש הסנגור להתחשב בכך שבחודשים הקרובים (עד אוקטובר 2015) צפוי הנאשם לעבור סדרת טיפולים פלסטיים עקב החתכים בפניו (הוגש תיעוד על תוכנית טיפול).

מתחם העונש ההולם

9. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשים בגינם הורשע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

10. **הערכים החברתיים שנפגעו** בגין העבירה אשר בביצועה הורשע הנאשם, עניינם בהגנה על שלמות הגוף, על תחושת הביטחון האישי ועל שלוות הנפש של הפרט. הצורך בהגנה זו מתחדד, נוכח ריבוי המקרים בהם נעשה שימוש בכוח הזרוע לצורך פתרון סכסוכים בין אדם לחברו. התנהלות זו מובילה לטשטוש אמות המוסר החברתיות, לסיכון שלמות הגוף (ואף חלילה לקיפוח חיי אדם), וכן לזריעת פחד ומורא בלב הציבור. לפיכך, יש להעביר מסר עונשי ברור שיתרום לעקירת תופעה זו מן השורש.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** במקרה דנן מלמדת כי הנאשם פגש במתלונן ברחוב בירושלים והכה באגרופו בראשו של המתלונן. הנזק שנגרם למתלונן בעקבות המכה היא חבלה של ממש בדמות חתך שטחי באורך 1 ס"מ בקרקפת, בעטיו הובהל המתלונן לבית-חולים ונזקק לטיפול רפואי של חטוי וסגירת המקום בעזרת תפר. לצד זאת, ראוי ליתן את הדעת לכך שעסקינן במכת אגרופ בודדת (ולא באלימות מתמשכת במסגרת אותו אירוע); הנאשם פעל

לבדו (ולא בצוותא-חדא עם אחרים); לא מיוחס לנאשם כי עשה שימוש בנשק קר או חם במהלך האירוע; ככל הנראה לא קדם לביצוע העבירה תכנון מוקדם; וביצוע העבירה לא היה כרוך בתחכום מיוחד. יצוין כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הסיבה והרקע לביצוע העבירה נעוצים בסכסוך קודם בין הנאשם לבין המתלונן ואחיו, הנמשך מזה למעלה משנתיים.

יוער כי הנאשם טען לפני שירות המבחן כי באירוע נשוא כתב-האישום המתוקן חש איום על חייו ולכן פעל כפי שפעל. בהתייחס לכך, אבהיר כי הטענה בדבר הגנה עצמית בנסיבותיו של המקרה הנדון לא הוכחה, ואף לא הוכחה קרבה לסייג לאחריות פלילית שבכוחה להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם כאמור בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין. יובהר כי עצם העובדה שקיים דם רע בין הצדדים, ואף העובדה שלאחרונה נדקר הנאשם בפניו (לכאורה על-ידי אחיו של המתלונן בתיק זה), אין די בהם כדי לבסס ברמה המשפטית סייג לאחריות פלילית או קירבה לכך בנסיבותיו של האירוע נשוא כתב-האישום המתוקן.

בחנית **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי כאשר מדובר בעבירות אלימות בעטין נגרמה חבלה ממשית, נוהגים בתי-המשפט להטיל מגוון עונשים מוחשיים, בהתאם לנסיבות המעשה ולנסיבותיו של העושה (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי נצרת) 20369-02-12 מדינת ישראל נ' היב (24.4.2013); ת"פ (שלום ים) 19641-06-14 מדינת ישראל נ' רוזנהפט (10.9.2014); ת"פ (שלום ים) 38319-01-13 מדינת ישראל נ' פרוסין (19.6.2014); ת"פ (שלום ים) 20802-08-13 מדינת ישראל נ' מגלשילי (9.2.2014)). יצוין כי פסקי-הדין שבא-כוח המאשימה הגיש לעיוני, עסקו במקרים חמורים יותר בנסיבותיהם ביחס לנסיבות המקרה דנן.

11. בשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; בהתחשב בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה; ובהתחשב בענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה שלפני נע מענישה מוחשית משמעותית (שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח) ועד 12 חודשי מאסר בפועל**. בנסיבות העניין, לא ראיתי לסטות ממתחם זה לקולא (משיקולי שיקום) או לחומרה (משיקולי הגנה על שלום הציבור).

העונש המתאים

12. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה על-מנת לקבוע את העונש המתאים לנאשם.

13. **לקולא**, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן ונטילת האחריות לפניי. עוד שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם (כבן 18.5 בעת ביצוע העבירות) ואת היותו משתייך לקבוצת ה"בגירים-צעירים". כמו כן נתתי דעתי לכך שלפי התרשמות שירות המבחן, ההליך הפלילי הנו גורם מטלטל ומרתיע עבור הנאשם, וכי לעונש מאסר בפועל ממש עלולה להיות השפעה מדרדרת עבורו. בנוסף, התחשבתי בכך שהנאשם היה עצור בתיק זה מאחורי סורג ובריח למשך 11 ימים, ולאחר מכן שהה בתנאי מעצר בית מלא במשך כעשרה חודשים, ובהמשך היה נתון בתנאים מגבילים.

אשר לטענת הסנגור בדבר קיומו של הסכם סולחה בין המשפחות - בדיון היום הגיש הסנגור מסמך בכתוב בכתב-יד בשפה הערבית (ללא תרגום לעברית), וטען כי מדובר באותו הסכם סולחה שהוזכר בתסקיר שירות המבחן ואשר במסגרתו לפי הנטען שולם סכום של כ- 75,000 ₪ למשפחת המתלונן. בהתייחס לטענה זו, אעיר כי מגזר-הדין הקודם שניתן בעניינו של הנאשם, עולה כי כבר לפני בית-המשפט המחוזי לנוער טענה ההגנה כי הושג הסכם סולחה בין שתי המשפחות. דא עקא, הדבר לא מנע את הנאשם מלבצע את העבירה בגינה הורשע בתיק הנוכחי. בינתיים, נדקר הנאשם בפניו לכאורה על-ידי אחיו של המתלונן, ויש להניח כי הדבר יצריך הסכם סולחה כולל בין שתי המשפחות (שלמיטב הבנתי טרם הושג). בהתחשב בכל אלה, קשה ליתן לטענה בדבר קיומו של הסכם סולחה, משקל ממשי בנסיבות העניין.

14. **לחומר**, יש לתת משקל לעברו הפלילי של הנאשם ולזיקה בין התיק הנוכחי לבין הרשעתו הקודמת של הנאשם בפלילים. עיון בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם ובגזר-דין מיום 31.1.2013 בת"פ (י-ם) 32007-06-12, מעלה כי כשהנאשם היה כבן 17.5 הוא הורשע בבית-המשפט המחוזי לנוער, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. באותו תיק קודם, גרם הנאשם חבלה חמורה (בעודו מזויין) לאחיו של המתלונן בתיק שלפניי. בגין אותה הרשעה, נידון הנאשם בשעתו לשלושה חודשי עבודות שירות, צו מבחן למשך שנה (במסגרתו חייב כב' השופט הבכיר אמנון כהן את הנאשם להשתתף בסדנת "חוק ומשפט" המתקיימת באוניברסיטה העברית בירושלים), וכן מאסר מותנה בן 6 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק שלפניי. מאז אותו תיק קודם, בגר הנאשם והוא כיום כבן 19. הנאשם סיים סדנת "חוק ומשפט" והיה בפיקוח שירות המבחן, וזאת במסגרת צו המבחן שהוטל עליו כקטין בבית-המשפט המחוזי לנוער.

בהתחשב בכל אלה, ניתן היה לצפות כי הנאשם ילמד את הלקח, יפנים את הפסול שבמעשיו, וימנע מעשיית שימוש בכוח הזרוע כדי לפתור מחלוקות, בוודאי כאשר עסקין בבני משפחת המתלונן בתיק הקודם. דא עקא, בחלוף פחות משנה לאחר מתן גזר-הדין בבית-המשפט המחוזי לנוער, ובעוד הנאשם מצוי תחת פיקוח צו מבחן בהתאם לגזר-הדין הקודם, תקף הנאשם את המתלונן בתיק הנוכחי (שהוא אחיו של המתלונן בתיק הקודם) כאשר השניים נתקלו זה בזה ברחוב, וגרם לו חבלה ממשית שהצריכה קבלת טיפול רפואי ותפר בראש. הדבר מעיד על דפוס פעולה חוזר, ועל כך שהנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו. גם שירות המבחן בשני תסקיריו (הראשון והמשלים) עמד על כך שהנאשם מתקשה להכיר בצדדים האלימים באישיותו, ממזער מחומרת מעשיו ומחזיק בגישה קורבנית. יתרה מזאת; מאחר שהנאשם כבר היה משולב בעבר בהליך טיפולי, ומאחר ששירות המבחן התרשם כי אין בנאשם נכונות לשינוי, הוא נמנע מהמלצה טיפולית. בנסיבות אלה, ברי יש ליתן משקל ממשי לצורך בהרתעת הנאשם - כמו גם הרתעת הרבים - מפני הישנות המעשים.

15. בסיום הדברים אראה להתייחס לדקירתו של הנאשם, לכאורה על-ידי אחיו של המתלונן בתיק זה (כאמור, מדובר באותו אח שהנאשם דקר את פניו בתיק הקודם). הסבל שחוזה כעת הנאשם נמצא לנגד עיניי ואראה לתת לו משקל בגזירת הדין. עם זאת, אין לראות בכך את חזות הכל. כאמור, הנאשם קיבל הזדמנות בעבר לאחר שדקר את אחיו של המתלונן, ושולב בהליך טיפולי בשירות המבחן לנוער. למרבה הצער, הן ההליך הטיפולי והן קיומו של מאסר מותנה תלוי ועומד כנגד הנאשם, לא מנעו את עבירת האלימות כנגד המתלונן בגינה הורשע הנאשם בתיק זה. לא חלפו ימים רבים, והנה מתברר כי מעגל האלימות נמשך, והנאשם הפך בעצמו לקורבן תקיפה (לכאורה על-ידי אחיו של המתלונן). על רקע כל אלה, המסר העונשי חייב להיות ברור וחד - בית-המשפט לא יגלה סובלנות כלפי עשיית דין עצמי ופתרון סכסוכים בכוח הזרוע. כך בכלל, וכך במיוחד נוכח העובדה שאין מדובר בפעם הראשונה בה הנאשם נוקט

בדרכים אלה.

16. באיזון בין מכלול השיקולים, אני סבורה כי בגין תיק זה יש למקם את עונשו של הנאשם מעל לטווח התחתון של המתחם שנקבע.

ודוק, שירות המבחן המליץ להסתפק בעונש של עבודות שירות. המלצה זו משמעותה הפעלה של המאסר המותנה בן ששת החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם, בחופף באופן מלא לעונש שייגזר על הנאשם בתיק הנוכחי. דא עקא, הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין הוא כי הפעלת עונש מאסר על-תנאי תעשה במצטבר לעונש מאסר בפועל שהוטל בגין עבירה נוספת. חריגה מהכלל האמור, מחייבת "טעמים שיירשמו". לא מצאתי במקרה דנן הצדקה לחריגה כה רחבת-היקף מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק. כאמור, מדובר בהרשעה שנייה של הנאשם בגין עבירת אלימות שגרמה חבלה ממשית, אותה ביצע הנאשם בהפרש זמנים לא רב מביצוע עבירת האלימות הקודמת, בעוד הנאשם מצוי תחת פיקוח צו מבחן. המלצתו העונשית של שירות המבחן אינה עומדת בקנה אחד עם גורמי הסיכון המפורטים בשני התסקירים, ועם העובדה ששירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית. בנסיבות העניין, אני בדעה כי אין מנוס מגזירת עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה.

יחד עם זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות לקולא כמפורט לעיל, ובשים לב לכך שיהא זה מאסרו הראשון של הנאשם מאחורי סורג ובריה, בגיל צעיר יחסית ולאחר שהנאשם הותקף לאחרונה ונחתך בפניו, אני רואה להקל עם הנאשם, באופן שמרביתו של התנאי תופעל בחופף ויתרתו במצטבר. כמו כן אראה לדחות את מועד ריצוי העונש לאוקטובר 2015, על-מנת לאפשר לנאשם לעבור את סדרת הטיפולים הפלסטיים עליהם עמד הסנגור בטיעונו לפני היום.

17. לסיום אוסיף כי אין לי אלא לקוות שהמשפחות יעשו כל מאמץ על-מנת להרגיע את הניצים ולהפסיק את מעגל האלימות המתמשך מזה למעלה משנתיים, על-מנת שהסכסוך לא יוסיף להתדרדר ויגבה חלילה מחיר דמים כבד יותר.

סוף דבר

18. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי ממש, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ב. עונש המאסר על-תנאי בן 6 החודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 32007-06-12 בבית-המשפט המחוזי לנוער בירושלים יופעל חלקו בחופף וחלקו במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל בפסקה א' לעיל.

סה"כ ירצה הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 1.10.2015 עד השעה 10:00 במגרש הרוסים בירושלים.

עמוד 7

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' סיוון תשע"ה, 19 מאי 2015, במעמד הצדדים.